

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance, v právní věci žalobce: **Mgr. V. K.**, zastoupen JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 22, Praha 8, proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezídium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2008, čj. PPR-3333-33/ČJ-2008-99KU, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu ze dne 30. 6. 2010, čj. 11 Ca 274/2008 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Václava Vlka, advokáta, se sídlem Sokolovská 22, Praha 8, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný nevyhověl rozhodnutím ze dne 3. 6. 2008, čj. PPR-3333-33/ČJ-2008-99KU, žádosti žalobce o likvidaci osobních údajů zpracovávaných Policií České republiky.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze. Zdůraznil, že žalovaný vydané rozhodnutí blíže neodůvodnil. V rozhodnutí pouze uvedl, že osobní údaje jsou zpracovávány v informačním systému, který plní funkci orientačního rejstříku stíhaných, podezřelých a prověřovaných osob v souvislosti s trestním řízením vedeným Policií České republiky, poskytuje údaje o kriminální historii a slouží k plnění dalších úkolů policie, zejména v souvislosti s trestním řízením a zajišťováním veřejného pořádku a bezpečnosti. Takové odůvodnění žalobce považoval pouze za shrnutí

zákonného textu. Žalovaný neuvedl konkrétní skutečnosti, ze kterých vyplývá potřeba nadále informace uchovávat.

[3] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 6. 2010, čj. 11 Ca 274/2008 - 25, žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.V odůvodnění rozsudku uvedl, že žalovaný má povinnost vypořádat se přezkoumatelným způsobem s žádostí i v případě, požaduje-li žadatel likvidaci zpracovávaných údajů, které již nejsou potřebné. Požadavek na odůvodnění rozhodnutí o nevyhovění žádosti vyplývá nikoli ze zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, který se na řízení o žádosti nepoužije, ale z § 42j odst. 4 zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky (dále jen zákon o policii). V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí však chybí úvaha o další potřebě uchovávat údaje. Žalovaný pouze obecně konstatoval kritéria, podle kterých je posuzována potřeba dalšího zpracovávání osobních údajů. Městský soud připustil, že ani žalobce v žádosti neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, pro které se domnívá, že zpracovávání jeho osobních údajů již není potřebné. To však nezbavuje žalovaného povinnosti dostatečně a konkrétně zdůvodnit, proč je zpracovávání osobních údajů nadále nutné. Proto je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního. Namítl, že městský soud nesprávně vyložil pojem „odůvodnění“, neboť zákon nepředpokládá tak široké pojetí a soud jej nemůže po stěžovateli vyžadovat. Městský soud rovněž neodlišil zpracování nepravdivých nebo nepřesných osobních údajů od prověřování potřebnosti dalšího zpracování osobních údajů. Zákonný požadavek písemného odůvodnění se vztahuje pouze na řízení o informování o osobních údajích a o opravě nepravdivých nebo nepřesných údajů. Přesto stěžovatel prověřil rovněž potřebnost jejich dalšího zpracovávání a poté žádosti o likvidaci nepotřebných údajů nevyhověl. Odůvodnění rozhodnutí bylo podle názoru stěžovatele dostatečné. Podrobnější odůvodnění rozhodnutí zákon nepřipouští, protože by to mohlo ohrozit plnění vlastních úkolů v souvislosti s trestním řízením. Po podání žaloby k městskému soudu vydal doplňující sdělení, ve kterém blíže odůvodnil nutnost osobní údaje žalobce nadále zpracovávat. Žalobce tak obdržel požadované informace.

[5] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že odlišnost žádosti o likvidaci nepotřebných osobních údajů podle § 42i zákona o policii od žádosti o likvidaci nepravdivých nebo nepřesných osobních údajů podle § 42j nezbavuje stěžovatele povinnosti řádně odůvodnit rozhodnutí o nevyhovění žádosti. Pokud by nebylo možné na řízení o žádosti v tomto případě vztáhnout § 42j zákona o policii, který vylučuje aplikaci správního řádu, pak by bylo třeba postupovat podle správního řádu a správní orgán by musel rozhodnutí rovněž řádně odůvodnit.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadená rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná.

[7] Městský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil, neboť jej považoval za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatel proto mohl v kasační stížnosti s úspěchem namítat pouze to, že rozhodnutí řádné odůvodnění obsahovalo, popř. to, že nemuselo obsahovat odůvodnění. Městský soud nehodnotil, zda stěžovatel měl či neměl informace o žalobci považovat za nadále potřebné a ani Nejvyšší správní soud takové posouzení v řízení o kasační stížnosti nepředjímá.

[8] Stěžovateli nelze přisvědčit, že městský soud interpretoval pojem „odůvodnění rozhodnutí“ příliš široce. Obecně platí, že pokud správní orgán rozhoduje o žádosti účastníka řízení, je třeba, aby bylo z jeho rozhodnutí zřejmé, o jaké důvody své rozhodnutí opřel. Tím spíše, pokud se rozhodne žadateli nevyhovět. Právě skrze důvody zamítavého rozhodnutí získává jeho adresát představu, proč správní orgán jeho žádosti nevyhověl. Již Vrchní soud v Praze v rozhodnutí ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92 - 23 konstatoval, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.

[9] Těmto požadavkům stěžovatel při rozhodování v této věci nedostál. K důvodům pro nevyhovění žádosti pouze uvedl, že *„veškeré zpracování osobních údajů při plnění úkolů na úseku zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti provádí věcně příslušné útvary Policie České republiky v souladu se zákonem a interními akty řízení. V souladu s § 42i dochází k prověřování potřebnosti dalšího zpracování osobních údajů pro plnění úkolů Policie České republiky v souvislosti s trestním řízením a při pátrání po osobách nejméně jednou za 3 roky. Při prověřování vycházejí útvary z účelu konkrétního zpracování osobních údajů a berou v úvahu věk subjektu údajů, charakter a závažnost trestné činnosti, způsob ukončení trestního řízení v rámci Policie České republiky, promlčecí dobu trestného činu, vazby na další údaje, dále i pravomocná rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení. V souladu s § 20 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů má Policie ČR stanovena přesná kritéria a postupy pro likvidaci osobních údajů. Samotná domněnka právního zástupce, že řada osobních údajů je pro potřeby Policie resp. informačního systému nepotřebná, není relevantním důkazem pro jejich likvidaci.“*

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti připouští, že k žádosti žalobce prověřil mimo pravidelné termíny další potřebu nadále zpracovávat osobních údaje. To jej však nezbavuje povinnosti řádným způsobem vysvětlit, proč žádosti nemohl vyhovět. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem v tom, že odůvodnění správního rozhodnutí obsahuje pouze zcela obecná tvrzení, a lze si představit, že takto bude odůvodněno i rozhodnutí o zcela jiné žádosti. V odůvodnění chybí důvody, které by se vztahovaly právě k podané žádosti, k osobě žadatele a k tomu, proč nelze právě v této věci jeho žádosti vyhovět. Tyto důvody mohl v rozhodnutí uvést i proto, že již 27. 2. 2008 žalobci sdělil, které osobní údaje k jeho osobě zpracovává. Mohl tedy následně zdůvodnit, proč ten který zpracovávaný údaj je třeba nadále uchovávat. Stěžovatel pouze vyjmenoval obecná kriteria, která se v těchto případech zohledňují (věk subjektu údajů, charakter a závažnost trestné činnosti, způsob ukončení trestního stíhání). Měl však provázat obecná hlediska s konkrétními okolnostmi dané věci tak, aby z rozhodnutí přesvědčivě vyplývalo, proč

právě v tomto případě nelze žádosti vyhovět. Rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2009, čj. 7 As 60/2007 - 63, na který městský soud správně odkázal, zdůrazňuje potřebu odůvodnit negativní rozhodnutí s ohledem na individuální aspekty konkrétní věci s tím, že nepostačuje pouze odkaz na ustanovení zákona, které takový postup umožňuje.

[11] Nedůvodná je rovněž námitka, že se zákonný požadavek písemného odůvodnění nevztahuje na řízení o likvidaci nepotřebných osobních údajů, ale pouze na řízení o likvidaci nepravdivých nebo nepřesných osobních údajů. Rovněž touto problematikou se městský soud zabýval. Učinil správný závěr, že lze postupovat podle § 42j zákona o policii nejen tehdy, pokud je požadována likvidace osobních údajů z důvodu jejich nepravdivosti nebo nepřesnosti, ale i v případě jejich další nepotřebnosti. Obecně platnou podmínkou pro zpracovávání jakýchkoli osobních údajů policií je jejich další potřebnost pro účely, ke kterým byly uchovávány. Ta se vztahuje na všechny osobní údaje a její případné nesplnění musí vést nutně i v řízení vedeném dle § 42j odst. 2 až 6 zákona o policii k rozhodnutí o likvidaci již nepotřebných údajů.

[12] Ani odlišný právní názor na aplikovatelnost § 42j zákona o policii by nemohl vést k závěru, že rozhodnutí o nevyhovění žadateli nemuselo obsahovat odůvodnění resp. že je žalobou napadené rozhodnutí odůvodněno dostatečně. Pokud by správní orgán nemohl postupovat podle § 42j odst. 6 zákona o policii, který vylučuje při vyřizování žádosti použití správního řádu, nemohl by při svém rozhodování opomenout právě správní řád, konkrétně jeho § 68 odst. 3, který stanoví základní náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí.

[13] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce měl v řízení o kasační stížnosti úspěch, proto mu byla přiznána náhrada nákladů řízení před soudem za 1 úkon právní služby v částce 2100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, 1 režijní paušál 300 Kč dle § 13 odst. 3 uvedené vyhlášky a daň z přidané hodnoty ve výši 20% z přiznané odměny za zastupování tj. 480 Kč. Celkem tedy náklady řízení o kasační stížnosti činí částku 2880 Kč. Zbývá doplnit, že soud nepřiznal žalobci náklady řízení za úkon právní služby spočívající v převzetí zastoupení, neboť odměna za tento úkon mu již byla přiznána v řízení před městským soudem.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. června 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu